

Cătălin Hidegcuti
Citadela Asociaţiei

Nava ateriză lin pe astroport.

Un vas vechi de câteva sute de ani semănând cu două galere, una rasturnată peste cealaltă, care ar fi trebuit reparat de mult, folosind un motor magteh la propulsie şi cu două pânze ca aripile de liliac, tribord şi babord, ca să prindă valurile astrale.

La ieşirea din spaţiul „ciudat” se scutură de parcă un puşti gigantic vroia să vadă cum ticăie jucăria.

Dar şi-a menţinut integritatea.

În parte era vina mea. Am insistat să vin pe Sor-Altair cu o navă în loc să folosesc o poartă interdimensională sau translocarea, ceea ce ar fi fost mult mai rapid. Şi mai comfortabil.

Am vrut să văd lumea din spaţiu, mi s-a spus că peisajul din jur este foarte frumos. Amicii mei au avut dreptate, o nebuloasă din apropiere creează un halou în verde şi galben care atinge atmosfera. Acoperind cerul într-o permanentă schimbare de culoare.

Astroportul era la o distanţă de vre-o mie de km de Citadela Asociaţiei şi era un astroport civil, fără prea multă pază. Câteva clădiri ţuguiate serveau ca semnalizatoare pentru navele aterizând în cercurile de iarbă înaltă de lângă ele.

Odată ce pilonii de aterizare călcară solul nava se stabiliză, rampele fiind lăsate la sol şi pasagerii lăsaţi să coboare.

Mi-am strâns lucrurile, nu căram prea multe cu mine preferând să călătoresc uşor. Am părăsit cabina, coborât rampa şi am păşit pe Sor-Altair.

Soarele era sus pe cer, formaţii de nori albi plutind la înălţime şi-un vânticel mângâindu-mi faţa. O zi bună pentru a descoperi frumuseţiile unei noi lumi.

De-a lungul vieţii mele am păşit prin ruinele unor civilizaţii dispărute cu mii de ani în urmă, am vizitat oraşele Astralilor, am văzut minunile celor Şapte Zei, am înotat prin Oceanele Prindos alături de mersali şi-am navigat multi-planurile pe tot felul de nave, vase sau alte mijloace de transport alături de piraţi sau Colecţionari. Am fost în mii de alte locuri.

Cu toate acestea rămân la fel de fericit şi de încântat să văd lucruri noi. Demult învăţătorul meu, cel ce mi-a deschis ochii la minunule multiversului, mi-a spus că fiecare fiinţă, fiecare lume, fiecare lucru are un loc bine definit în existenţă. Înţelegerea modelului care stă la baza

existenţei trebuie să fie lucrul la care trebuie să aspire oricine. Aşa credea el. Eu sunt doar la începutul căutării acelei înţelepciuni, şi încep să-mi dau seama cât de lung va fi drumul.

Trăgând aer curat în piept îmi croiesc drum pe cărarea pietruită către astroport. Nu există vre-o forţă de securitate şi niciunul dintre călători nu este controlat. Nu ar avea niciun rost.

Dar ar fi mai bine să explic situaţia. Sor-Altair nu este o lume industrializată, este o lume curată. Doar trei comunităţi îşi pot disputa numele de oraşe, două fiind în apropierea astroportului în timp ce al treilea se găseşte departe, pe un alt continent, lângă plantaţiile de salva.

Populaţia planetei, în afara celor din Citadela Asociaţiei este formată dintr-un amalgam de rase dintre dimensiuni cu o majoritate din Domeniul Kor-Gal îndeosebi micuţi. De altfel Asociaţia are o alianţă precară cu Domeniul Kor-Gal, Sor-Altair găsindu-se în interiorul graniţelor actuale ale lui.

Din hărţile planetare ştiam de existenţa a patru continente, Citadela fiind amplasată pe cel mai mare dintre ele în mijlocul unor păduri vaste. Alte sătucuri destul de izolate sunt împrăştiate pe planetă, Asociaţia înseşi menţine o serie de plantaţii de salva în preajma Polului Sudic, extrasul de salva fiind o delicatesă cerută constant de către comercianţii interplanari.

Printre duzina de clădiri, aşezate la nimereală fără niciun plan a astroportului o zăresc pe cea care abordează pe faţada netedă simbolul pictat al Asociaţiei. Mă duc spre uşa masivă din lemn, sunt foarte puţini localnici în jur, şi foarte puţine evidenţe ale tehnologiei, sau chiar ale magiei. Doar totemul public stă nemişcat în ceea ce se poate numi centrul conglomeratul de structuri a

astroportului. Din el se revarsa un noian de informaţii, atât prin telepatie cât şi magie, tehnologie. Orice informaţii publice pot fi preluate din totem, chiar şi prin cele mai simple metode, cum ar fi pictografierea direct pe stâlp.

Deschid uşa de lemn a clădirii Asociaţiei şi mă trezesc în faţă cu un dragun în straie civile. După câteva minute de conversaţie trec de procesul său meticulous de verificare a identităţii şi sunt dat în primire altor doi draguni.

Sunt preluat de-o „barcuţa” zburătoare manevrată de cei doi draguni masivi. Şi credeţi-mă bărcuţa era cu adevarat înceată, nu zbura cu mai mult de 150 Km pe oră. Cu partea inferioara plată, margini şi prova arcuită are motoare puternice de levitare dar şi de împingere. Controlul se face din spate şi este specific pentru fizionomia patrupedă dragunilor.

Odată ce ne îmbarcăm motoarele porniră cu o vibraţie abia simţită şi plecarăm.

Din informaţiile pe care le aveam ştiam că encampamentul Asociaţiei, situat în mijlocul pădurii, se afla undeva pe un platou muntos fiind protejat de mai multe avanposturi ascunse şi baterii grele de arme anti-spaţiu şi interdimensionale. La distanţa la care se aflǎ ne va lua ceva timp sa ajungem acolo.

Niciunul dintre cei doi companioni de călătorie ai mei nu pare dornic să facă conversatie aşa că m-am hotărât să vă povestesc câte ceva despre Asociaţie.

Asociaţia a fost fondată de către Lorzi în zilele de demult, dar după aceea a fost uitată când Lorzii s-au retras din viaţa de zi cu zi a Universului.

Ea a fost revitalizată de Asur şi Daitan împreună cu

prietenii lor după ce s-au retras de pe planeta lui Asur şi raidurile lor în dimensiunile Haosului. În fapt se ascundeau de anumiţi duşmani care îi încolţiseră şi trebuiră să-şi găsească aliaţi dacă nu vroiau să fie vânaţi ca animalele.

Astfel Asociaţia a devenit un loc de întâlnire pentru luptători, pentru cei care vor să se antreneze, pentru tineri ucenici care doreau să-şi dovedească îndemânarea înainte de a se aventura pe cont propriu în multiplanuri.

Majoritatea membrilor fondatori fac parte din Legiune, dar Asociaţia diferă de Legiune într-un mod fundamental. Membrii Legiunii luptă fiecare pentru scopul lor, fiind mai mult o ghildă de mercenari, în timp ce în Asociaţie toţi luptă pentru aceleaşi idealuri iar Daitan şi Asur îi conduc cu o mână de fier.

Principala bază a Asociaţiei a fost stabilită pe Sor-Altair unde poporul lui Asur avusese o bază militară veche de pe vremea când încă se războiau între ei, care a fost reactivată şi modificată după nevoile Asociaţiei. După aceea Daitan şi-a adus dragunii şi prietenii ca să refacă complet Asociaţia. Quantar, entitatea întrupând o întreagă civilizaţie care evoluase de-a lungul eonilor şi a cărei puteri erau egalul zeilor li se alăturase, chiar şi câţiva Lorzi (cei Dintâi a căror puteri nu au egal în existenţă) au ajutat la formarea ei.

În afara bazei de pe Sor-Altair mai există încă trei baze mari ale Asociaţiei pe alte lumi şi câteva sute de avanposturi împrăştiate pe întinsul Domeniilor, chiar şi un oficiu micuţ în Nexus, lângă cel al Legiunii.

Tocmai am trecut pe lângă unul dintre posturile distante de recunoaştere, un dom de câteva sute metri în diametru, care ne-a interogat semnalul de identificare înainte de a ne lăsa să trecem.

La un moment dat am văzut ceea ce trebuia să fie o bază de antrenament – lucru confirmat ulterior de Roa.

Un piuit scurt se auzi de la consola de comunicaţii.

Dragunul de la comenzi purtă o conversaţie scurtă cu cineva prin aparat apoi întoarse barcazul către o nouă destinaţie. N-am auzit ce au vorbit, chiar dacă cunoşteam limba lor, deoarece eram prea procupat să mă uit în ceaţă unde începea să se distingă o formă masivă, urcasem până aproape de plafonul de nori.

Forma se dovedi a fi un cuirasat aerian a dragunilor.

Aş fi recunoscut oriunde forma vag dreptunghiulară cu o mulţime de prelungiri ca nişte gheare şi prova ce amintea de capul unei bestii mitice. Ţevile armelor energetice se vedeau clar şi păreau extrem de ameninţătoare. Cei care ştiu câte ceva despre draguni ştiu că nu este o ameninţare nefondată, vasele dragunilor au o putere de foc devastatoare chiar dacă sunt greu manevrabile.

Uşile hangarului se deschiseră în burta vasului şi bărcuţa noastră lunecă înăuntru. După ce s-a aşezat pe puntea hangarului patru războinici draguni au intrat înăuntru, fiecare dintre ei magnifici în armurile de luptă. Corpurile le sunt înalte, cât nişte centauri, de fapt arată vag ca nişte centauri dar că au trupuri de dragon cu partea de sus unde centaurii sunt umanoizi tot de dragon şi cozi puternice de reptilă.

Coifuri alungite le acoperă aproape tot capul, la nevoie peste ochii li se lasă viziere de cristalin care pot fi folosite şi ca displayuri. Şi restul corpului le era acoperit de metal fin din plăci compacte şi mici formând o armură deosebit de flexibilă. În unele zone, cum ar fi braţele şi picioarele erau bucăţi de metal tare inflexibil dar care

puteau fi folosite ca arme în luptă. Mai ales pe braţe unde apărătorile aveau integrate lame ascuţite sau arme energetice cu puls. Undeva în platoşa de pe piept era dispozitivul de pornire a scutului individual a cărui sursă de energie se afla pe spatele orizontal al dragunului.

Unul dintre ei ieşi în faţă:

— Numele meu este Daszcor şi sunt aici pentru a te duce la Citadelă. Am fi ajuns mai devreme dar a trebuit să interceptam un transport de contrabandă.

— Nicio problemă, mi-a făcut plăcere să văd împrejurimile.

— Probabil le vei vedea şi mai bine de pe puntea de observaţie a vasului. Te voi conduce acolo chiar eu. Avem destul timp. Daitan şi ceilalţi sunt plecaţi cu o treabă urgentă şi vor reveni în următoarele – căută o secundă cuvântul – zile.

— N-am mai fost niciodată pe Sor-Altair, cred că sunt destule de văzut.

— Poţi să fii sigur de asta – răspunse dragunul în timp ce mă conducea prin măruntaiele vasului la puntea de observaţie.

Fiind o navă a dragunilor coridoarele au fost construite pentru a le acomoda trupurile masive. Erau largi şi cu margini arcuite. Pereţii dintr-un material care se aseamănă la atingere cu lemnul are o culoare mai mult spre roşu. Uşile se retrag în pereţi în două bucăţi şi toate au pe ele embleme ale dragunilor.

M-am aşteptat ca puntea de observaţie să fie undeva în exteriorul navei dar DaszCor m-a dus într-o încăpere închisă undeva în centrul navei.

Camera avea o formă rotundă cu un mic cerc în mijloc spre care cobora lin podeaua uşor înclinată. DasɀCor şi cu mine am coborât în cerc după care dragunul şi-a atins manşeta activând încăperea. Pereţii de cristalin s-au aprins devenind o copie fidelă a lumii de afară, inclusiv podeaua şi tavanul, doar micul cerc mai rămăsese solid.

O astfel de tehnologie nu-mi este nouă dar sincer să fiu nu mă aşteptam ca dragunii să aibă o tehnologie atât de elegantă.

Vasul tocmai trecea pe lângă un munte cu o viteză mult mai mare decât cea a bărcuţei cu care călătorisem mai înainte. Dar chiar şi la această viteză am putut observa mai multe forme pe versantul muntelui împroşcându-se cu proiectile energetice.

— Acolo jos, cineva se luptă. Trebuie să intervenim!

DasɀCor râse, râs gutural de dragun şi mări imaginea luptei.

— Nimeni nu se luptă, una din echipele de novici are antrenament. Le-am înscenat o ambuscadă să vedem cum se descurcă.

Interesant, chiar şi cu tehnologie avansată sau magie puternică o luptă pe stânci la două mii de metri înălţime este o tactică periculoasă pentru antrenamente. Ceea ce înseamna că Asociaţia chiar se pune pe treabă.

Versanţii prăpăstioşi şi văiile înguste ale munţilor rămaseră în urmă printre ceţuri, în timp ce în faţa noastră apărură primele semne ale Citadelei. Din sursele mele ştiam că Asur a încercat să construiască o fortăreaţă de necucerit.

Aşezată în întregime pe un platou stâncos enorm fortăreaţa nu se bazează doar pe rezistenţa stâncii, ci a fost înforţată cu neutronium şi material condensat în unele locuri. Poate să reziste la o armă energetică de nivel planetar fără probleme. Întregul platou poate fi îmbrăcat într-un câmp de forţa enorm care la rindul ei o apără de atacuri.

Se zvoneşte că Asociaţia foloseşte mai multe singularităţi împrăştiate în interiorul platoului ca şi generatoare de energie, şi trebuie să ştiţi că energia obţinută din singularităţi nu este numai enormă ci şi foarte periculoasă din cauza instabilităţii naturale a singularităţilor. Dar singularităţile sunt singurele care oferă destulă energie astfel încât Asociaţia nu trebuie niciodată să-şi facă probleme că va rămâne fără.

Sistemele de armament care apără Citadela sunt ţinute strict secret şi nici măcar sursele mele nu au putut afla decât fapte insemnificante despre ele. Dar ştiam un lucru cert, un atac dat de Ghilda Mercenarilor din Tarnn şi Tyras a fost respins şi pierderile în rândul mercenarilor au fost masive. De atunci nimeni nu a mai avut curaj să lanseze un atac direct asupra Citadelei.

În timp ce ne apropiam de platou, drumul ni se încrucişă cu un alt vas de război, mai mic decât cel pe care mă aflam eu şi de-o concepţie total diferită de cea a dragunilor.

Unde nava dragunilor era matahaloasa şi masiva, cea noua era alungita, cu linii elegante, arcuite, şi se mişca cu o agilitate impresionanta armele fiindu-i ascunse în interior lăsând exteriorul neted fără niciun fel de deformări. Doar energiile magice o înconjurau asemenea unui nor semisolid.

— O navă de patrulare; mă informă dragunul

— Nu seamănă deloc cu a voastră; comentez eu

— Deloc, e una din navele construite de Asur, dar să nu o subestimezi, chiar dacă pare mică are o putere de foc comparabilă cu a noastră.

Era o urmă de gelozie dar şi respect în glasul dragunului. Dragunii sunt o rasă veche care are acces atât la tehnologii puternice cât şi energii mistice dar cu toate acestea nu se pot măsura cu Asur. Rasa lui este incorporeală şi nu ia formă fixă decât atunci când au de rezolvat probleme grave. Şi este una dintre cele mai puternice specii dintre dimensiuni.

Odată apropiat de platou am văzut domurile de apărare de pe margine cu tunurire retractabile pe jumătate închise. Tunuri grele ce pot trimite o salvă focalizată capabilă să ne despice în două cât ai clipi. După ce am trecut de ele am primit semnal de aterizare la unul dintre marile domuri care erau porturile de la suprafaţa Citadelei. O secţiune din dom s-a deschis şi nava coborâ înăuntru.

În trecere am văzut orăşele împrăştiate pe suprafaţa platoului, unele cu turnuri înalte altele cu locuinţe lungi, dreptunghiulare. Orăşele mici c-un specific cultural distinct a căror locuitori aleseseră să trăiască în Citadelă. Unii veniseră cu familiile, alţii erau negustori, dar cei mai mulţi erau tineri pe care ideiile lui Daitan şi idealurile Asociaţiei îi atrăseseră. Cei ce-najungeau aventurieri lucrau pământul sau deveneu artificieri. Asociaţia prime ape oricine care dorea să muncească. Încă erau în formare şi disperaţi după suporteri.

Pentru moment mă opresc aici cu însemnările dar le voi relua imediat ce voi avea ocazia.

* * ***

Mă bucur nespus să-mi reiau relatarea.

În ultimele zile nu am avut prea mult timp liber. Când am coborât de pe navă Roa, prietenul meu rys, mă aştepta însoţit de Thud. Acesta, o creatură mătăhăloasă părea scoasă dintr-un coşmar uman, cu corpul său enorm, cap tare ca piatra şi cu braţele sale lungi. În mâinile sale purta o armă complicată semanând cu un fel de lansator de grenade, dar ar fi putut fi orice, mai ales dacă o concepuseră armurierii Asociaţiei. Dar pe cât de înfricoşător părea Thud pe atât de blând era, nu ar fi făcut niciodată rău unui nevinovat.

Roa, el era altă poveste, ar fi fost înstare să treacă prin orice şi oricine pentru a-şi atinge scopul. Din fericire de cele mai multe ori scopurile sale erau nobile.

Roa mă întâmpină cu bucurie, nu ne-am văzut de mult, aproape cincizeci de ani în sistemul de măsurare a timpului de pe Pământ. Nimic nu se schimbase în relaţia noastră, eram prieteni foarte buni.

Mă conduse către apartamentul unde urma să locuiesc pe perioada şederii mele în Citadelă. Interiorul stâncii părea destul de spartan, fără ornamente sau fasturi inutile. Binenţeles, doar pe coridoarele principale, unde din cauza diferenţelor culturale era aproape imposibil altceva.

Dar dacă coborai în alte zone, în cartierele specifice fiecărei rase unde cultura rasei era bine definită şi se putea dezvolta în voie fără nicio restricţie, acolo era cu totul altă poveste.

Apartamentul meu se găsea în sectorul umanoid şi a fost dotat cu toate cele necesare. După ce am mai discutat despre cele vechi, duse de demult şi am bătut un pahar prea mult de tărie Roa a trebuit să se întoarcă la treburile lui.

Între timp aveam să cercetez oraşul. El ştia că am să mă apuc de cercetat Citadela imediat ce am să mă pot ţine din nou pe picioare, deci mi-a dat un ucenic să-mi servească drept ghid.

Un uman. A crezut că mă voi înţelege mai bine cu unul din grupul meu de rase. Bun băiat Roa. După ce m-am instalat în apartament şi-am tras un pui de somn m-am grăbit să încep turul Citadelei.

Ca la majoritatea facilităţilor inter-rase complexul de locuit era împărţit în mai multe quadrante, pentru fiecare rasă în parte.

Sectorul prin care am luat-o, cel al umanoizilor, conţinea cel puţin zece culturi diferite. Am văzut un dorian, ceea ce nu era o surpriză, în ultimul timp dorienii deveniseră o imagine comună în toate organizaţiile de tip militar din Domenii, însoţit de patru waradini şi mai mulţi oameni în costume de luptă. Am mai trecut şi pe lângă câţiva Xȥwagi care îşi probau costumele de amplificare musculară şi armele cu flux de plasma. Xȥwagii erau războinici recunoscuţi care reprezentau un câştig pentru organizaţia care îi avea. Văzui şi-un grup de nagari ce păreau pregătiţi de luptă mergând rapid cu capetele acoperite.

M-am gândit din nou la ce-mi spuseseră sursele mele, Asociaţia devenea o putere nu numai în zonă dar şi la nivelul Dimensiunilor.

În unele părţi ale sectorului umanoid există sectoare destinate unor umanoizi care respiră o atmosferă otravită pentru mine şi pe care le-am ocolit, nu c-ar fi fost o problemă, magia mea îmi oferă protecţie dar aveam timp să le explorez mai târziu.

Ceea ce m-a mirat este că n-am văzut aşa zisele zone „murdare”. Binenţeles nu m-aşteptam să fie în centrul complexelor de locuit dar am văzut o curăţenie peste limita acceptată de majoritatea comunităţilor inter-rasiale. N-am văzut vagabonzi sau cei fără case. Poate deoarece Citadela easte foarte nouă sau poate din cauza regulilor draconice pe care le instauraseră dragunii. Dar orice concluzie ar fi pripită deocamdată.

Când am ajuns la una din benzile principale de circulaţie, călăuza a chemat un mijloc de transport mai rapid, un mic transportor personal cu propulsie antigravitaţională care semănă cu o cutie dreptunghiulară.

Să nu credeţi că erau probleme de trafic astfel încât să fie nevoie de un control automat asupra lui. Nu, în Citadelă nu erau multe vehicole personale în afara celor destinate transportului în comun şi cele mari pentru transportul de mărfuri. Şi nici nu era nevoie de ele, populaţia nu era foarte mare pentru o regiune imensă şi încă neconstruită în totalitate. După ce ne-am aşezat în vehicol călăuza a atins comenzile şi-am pornit de-a lungul benzii.

În drum am trecut pe lângă unul dintre sectoarele cu biosferă pentru speciile mai ciudate.

În spatele câmpului magic, printre vaporii otrăvitori am putut vedea un neur cu multiplele sale tentacole. Magicieni şi artificieri neîntrecuţi, neurii sunt un popor de călători.

Să încerc să explic mai bine, sunt nomanzi, neurii nu au o lume stabilă pe care o pot numi casă. Fiecare din cuiburile lor este un complex enorm de locuit asemănător unui stup menţinut prin ajutorul magiei, cu care călătoresc dintr-o lume în alta sau între Domenii. De obicei reprezintă o problemă pentru lumile în care ajung deoarece neurii sunt o rasă destul de ostilă celorlalţi şi care nu gândesc mult înainte de a intra în conflicte. Dar sunt şi creaturi care au un simţ al „dreptăţii" şi un sistem cu reguli stricte. Te poţi înţelege destul de uşor cu ei dacă le înţelegi obiceiurile.

Dar să nu ne abatem de la firul povestirii noastre. După ce am trecut de câteva sectoare de locuit m-am hotărât să vizitez unul dintre puţinele centre de antrenament de la suprafaţă, majoritatea clădirilor de la suprafaţă, în afara celor de apărare au o destinaţie civilă, centrele de antrenament, armurăriile, depozitele de arme şi complexele de luptă sunt în subteran.

Centrul de antrenament era unul micuţ şi se afla la capătul unei străzi pline de tarabe. Ziduri înalte îl înconjurau din toate părţile cu doar o poartă decorată cu simbolul Asciaţiei care să permită accesul înăuntru. Interiorul avea o formă dreptunghiulară şi era loc pentru arena propriu-zisă, sala de arme şi vestiare. Arena era înconjurată de un câmp de forţă alimentat de un generator independent pentru a proteja în orice situaţie privitorii, şi de câteva săli mici pentru antrenament individual.

Când am ajuns noi acolo majoritatea erau goale, cu toţii fiind adunaţi în jurul arenei. O luptă era în desfăşurare. Între un tadur şi un grypid, amândoi magicieni. Grypidul era un învăţăcel dar avusese curajul, sau trufia, de a-l provoca pe maestrul tadur. Binenţeles că am rămas să văd şi eu lupta. Întotdeauna îmi place să văd o trânteală bună, şi după cum îi cunoşteam eu pe taduri avea să urmeze una bună.

Nu m-am înşelat.

Magia tadurilor este mult mai personală şi mai subtilă decât cea a grypizilor.

Mai multe vrăji ale acestuia din urmă au fost deviate de scutul personal al tadurului, după care acesta trecu rapid la ofensivă. O nalucă compusă din ectoplasmă verde se învârtea în jurul grypidului în timp ce-o rafală de bolţi curgeau din pumnii tadurului. Şi aveau putere, credeţi-mă pe cuvânt.

Limbi de foc s-au concentrat asupra maestrului dar acesta a sărit cu uşurinţă în afara cercului de foc şi lansă o plasă fină peste grypid. Pentru a se putea elibera de ea şi de nalucă ucenicul trebui să-şi coboare scutul defensiv care îl înconjura. Mare greşeală deoarece un proiectil de forţă pură îl lovi direct în torace aruncându-l într-una din redutele de pământ care erau în arenă.

Doar voinţa îl mai ridică în picioare pe grypid, tadurul însă nu terminase cu el, încă un bolt îl izbi direct în torace, apoi încă unul şi încă unul până ce grypidul rămase la pământ.

O lecţie destul de dureroasă dar astfel ucenicii învaţă despre lumea reală şi pericolele care îi aşteaptă.

Mi-am continuat drumul, în jurul arenei se găseau câteva baruri şi taverne unde luptătorii se puteau relaxa după o bătaie bună.

În fiecare quadrant, de obicei lângă complexul de antrenament se găseşte o armurărie. În ele se găsesc colecţii de arme impresionante, de la suliţe şi săbii simple, la poţiuni magice, toiege de vrăjitori şi până la lansatoare de energie neutronică care ar putea pulveriza un cartier

întreg. Din fericire armurăriile sunt închise şi foarte bine păzite cu magie, armele nu se eliberează decât presoanelor autorizate.

În quadrantele locuinţelor individuale nu existau parcuri, doar mici parcele de vegetaţie destinate scopului estetic, de aceea la intersecţia mai multor quadrante se găseşte câte un parc natural care se întindea pe cel puţin zece kilometri pătraţi.

Mai existau şi alte distracţii dar erau puţine ca număr. Să nu uităm că Citadela este în primul rând o bază militară pentru antrenament şi nu pentru distracţii.

Ţinând seama de psihologia dragunilor, anexele, care de obicei ar fi fost aşezate în exteriorul taberei, acele orăşele de comercianţi privaţi şi bordeluri care apar în jurul oricărei taberei militare, au fost aduse în interiorul platoului, într-un quadrant special, şi mai ales, în interiorul perimetrului de apărare.

* * ***

Călăuza m-a îndemnat să vizitez partea centrală a Citadelei unde se aflau străzile comercianţilor. Acolo aş fi putut să găsesc tot felul de arme, poţiuni şi alte mecanisme esoterice care mă interesau îndeosebi pe mine în locurile pe care le vizitam. Tot acolo se găseau şi magazinele ce vindeau cărţi, senzorium şi-n general informaţii.

Am fost de acord şi „barca” noastră s-a îndreptat spre centrul Citadelei. De precizat că acest centru comercial al Citadelei nu se găseşte la suprafaţă ci în subteran, în interiorul platoului la câteva nivele mai jos de suprafaţă.

În drumul nostru către piaţa centrală am trecut printr-un cartier închis cu câmpuri de forţă, dar în care, la prezentarea unei indentificari de către călăuza mea, am fost lăsaţi să intrăm.

Era cartierul meşteşugarilor şi armurierilor. Aici erau create şi produse tot felul de lucruri căutate printre planuri, de la arme şi până la încuietori, pe care dacă le atingi fără să spui cuvântul cheie se transformă în şerpi otrăviţi.

Din pricina nivelului de pericol prezentat de experimentelor lor, şi a faptului că cele mai multe sunt secrete, cartierul este înconjurat cu ziduri opace de energie şi ţinut sub pază strictă, cea mai strictă din Citadelă în afara Cartierului General.

Aici am văzut cum se fabrică lăncile energetice care puteau distruge un zid dint-un singur bolt. Acest tip de lănci erau preferate de draguni care le foloseau cu îndemânare atât în luptele la distanţă cât şi în cele corp la corp atunci când din partea inferioară a lăncii iese o lamă scurtă.

Tot aici se fabrică vestitele armuri de mătase, de fapt cămăşi din mătase, cu mâneci lungi, în care sunt ţesute placi extrem de fine, făcute din un material flexibil dar şi foarte rezistent care astfel deveneau aproape impenetrabile la armele obişnuite. Armura, în partea din spate avea dalele mai mari şi un mic generator mistic care producea în jurul întregii armuri un câmp slab oferind protecţie sporită purtatorului.

Mai erau şi alte ciudăţenii: coifuri cu unde disruptoare, un fel de pistoale primitive care puteau lansa proiectile energetice şi a căror baterie rezista la zece pulsuri, arcuri care lansau săgeţi magice, o puşcă care

folosea drept propulsor acceleraţia magnetică şi trăgea gloanţe de metal la viteze enorme.

De la un inventator gnom renumit am primit o sabie scurtă, cu lama de circa patruzeci de centimetri şi culoare verzuie. Lama spadei, atunci când intrai în luptă începea să se înfierbinte şi să emită un câmp puternic care topea energiile magice, o armă perfectă împotriva magilor.

Am cumpărat atât de multe dispozitive şi ciudăţenii încât transportorul devenise plin şi nu mai aveam unde să le punem.

Într-un sfârşit am ajuns în quadrantul comercial unde a început din nou nebunia. Am putea spune c-am avut noroc că am fost mai întâi în cartierul meşteşugarilor, cei din quadrantul comercial vindeau unele copii mai proaste. Dar tot învârtindu-mă printre tarabe am cumpărat câteva lucruri.

Cel mai interesant a fost când într-o fundătură am fost acostat de un piticuţ cu căutătură piezişă.

Mă întrebă dacă caut ceva mai special. I-am răspuns că da. S-a uitat în jur cu atenţie după care mi-a făcut semn să-l urmez. Ştiam că poate după colţ mă aşteaptă nişte huligani gata să mă lase fără lucruri dar l-am urmat, magia mea probabil le putea face faţă cu uşurinţă. Nimeni nu m-a atacat şi după ce am intrat într-o maghernuţă piticul a scos un scut dintr-o învelitoare şi mi l-a arătat.

Era un scut din cristal pur cu tendinţe roşiatice, de formă rotundă şi ramă dintr-un material cenuşiu. Din păcate chiar şi la prima vedere mi-am dat seama că este un fals. Tipul nu era decât un escroc de mâna a doua. I-am spus-o în faţă şi l-am luat de guler. A început să guiţe şi să se zbată dar fără efect. Îl ţineam bine.

După câteva scuturări mi-a mărturisit tot. Avea şi scutul original dar făcea copii dupa el şi le vindea turiştilor. Ca să-mi dovedească că spune adevarul a căutat sub o scândură din podea şi-a scos pachetul ce conţinea scutul adevărat.

Era o adevărată operă de artă. Rotund, la fel ca şi originalul era din un cristal cu străluciri albastre. În centru avea o parte dintr-un material cenuşiu, partea unde pe interior erau curelele de care îl apucai. Marginea scutului avea rama din material cenuşiu dar era extrem de subţire şi cu o mulţime de glife inscripţionate cu argint. Recunoşteam lucrătura, fusese creat de către artizanii dorieni. Era protecţia absolută împotriva armelor cu energie.

M-am hotărât pe loc să-l cumpăr. A urmat o discuţie mai animată cu piticul care nu vroia să se despartă de el. I-am explicat că aş putea să chem paza şi să-l evacueze imediat din Citadelă deoarece a încercat să vândă falsuri drept originale. Dar eram dispus să-i cumpăr scutul la cât valora el pe piaţă. Până la urmă a fost de acord. Cu puţină încurajare

Ziua s-a terminat înainte de a putea să văd întreg quadrantul comercial. Ne-am întors la locuinţa mea.

În acea seara am fost invitat la un banchet în Citadelă. Trecerea la maturitate şi la rangul de legător a unui grypid. Acum, pot să spun că întradevar gusturile nu se discută, din fericire au fost invitaţi şi alţi umani, am avut cu cine să împart un pahar, nu de alta dar băutura preferată a grypizilor se comportă ca un acid în stomacul umanilor.

* * ***

Dimineaţa următoare abia am reuşit să mă extrag din pat. Ghidul meu m-a ajutat zâmbind să ajung la vehicolul nostru.

În primul rând ne-am dus din nou în quadrantul comercial, să termin promenada. Sincer să fiu am fost puţin dezamăgit de comercianţii lor, nu mă aşteptam să fie Nexus dar nici chiar aşa. Majoritatea obiectelor sunt de uz general, de folosinţă zilnică şi arme de serie, chiar dacă serii mai exotice. Se pare că cele făurite de către meşteşugari nu ajung la comercianţii de aici.

Fiind neimpresionat, după cum am mai spus, m-am reorientat către periferia platoului. Călăuza mea nu a avut nimic împotrivă. Mi-a spus că şefii dăduseră ordine să fiu lăsat aproape oriunde.

Prima ţintă a fost sistemul de apărare exterior. Acesta era un sistem de mai multe forturi circulare construite înafara platoului. Cât timp vehicoulul nostru a coborât de pe platou, şi era zvârcolit de curenţii aerieni, călăuza mi-a explicat că sistemul de apărare exterior, pe lângă funcţia sa de bază, cea de a opri atacatorii serveşte şi ca al doilea stadiu în pregătirea recruţilor.

Forturile sunt destul de simple ca şi concepţie.

Au un zid exterior în formă de cerc care emite şi câmpul de protecţie în formă de dom. În interiorul cercului sunt clădirile şi instalaţiile de arme, de la bateriile de proiectile până la proiectoarele energetice de mare putere. Sunt foarte puţine arme de sol mecanizate, Asociaţia preferând tehno-magia şi armele personale. Forturile sunt dotate cu echipamente magteh de excepţie, de scanare şi comunicaţii, în special cele pentru comunicaţii care ţineau legătura şi cu buncărele mai mici care formau o linie între forturi şi unde se odihneau echipele aflate în patrulare.

Comandantul fortului m-a asigurat că armele energetice pot distruge orice tip de atacator care ar ameninţa fortul sau Citadela. Scuturile erau şi ele de tip nou, ziduri capabile să reziste tirurilor cu arme grele de pe orbită.

În curte, sprijinindu-se pe picioare de metal, se găseau două glisoare de atac înarmate cu tunuri flamă şi auncătoare de flăcări. La cererea mea doi soldaţi ne-au însoţit, pe mine şi pe călăuza mea, până la unul dintre buncarele înaintate unde se afla o patrulă cu misiunea de a căuta infiltratorii cu care avuseseră în ultimul timp probleme cei din Citadelă.

Buncărul era ascuns într-o vale împădurită, soldaţii m-au asigurat că sistemele de supraveghere ale întăriturii puteau detecta orice fel de intruşi de la distanţă în timp ce fiind ascuns în vale era mai greu de detectat de către eventualii atacatori. Buncărul în sine era de formă de dom construit din metale şi ceramică suprarezistenţă şi avea mai multe fante prin care se putea trage cu armele individuale. Aceste adăposturi simple nu erau făcute pentru a respinge un atac cu arme grele ci mai degrabă pentru supraveghere şi respingerea eventualilor briganzi.

Când am ajuns noi acolo i-am prins pe toţi în mare frământare, un corugan scăpase în interioarul perimetrului iar scanerele nu îi dădeau de urmă.

— Am cerut un glisor de la fort dar încă nu a sosit. Avem nevoie de supraveghere aeriană pentru a putea să-l găsim; ne spuse şeful echipei în timp ce cei din subordinea sa dădeau jos bagajele din vehicolul nostru

Ni-l rechiziţiona.

— Un demon corugan nu este uşor de doborât; l-am

avertizat eu pe şeful echipei dar el nu dori să mă asculte, era sigur de el şi de cei din echipa lui

Luă cu el cinci din echipa sa, mai mulţi nu putea duce flotorul nostru în timp ce lăsa unul împreună cu noi pentru a păzi buncărul şi plecă în căutarea demonului.

Aveam un presentiment urât despre întreaga situaţie. Cum de reuşise un demon să ajungă atât de aproape de Citadelă fără să fie detectat. Doar cineva extrem de puternic ar fi capabil de o asemenea treabă.

Şi atunci va fi nevoie de magicieni puternici pentru al anihila. Iar echipa nu avea magicieni puternici, de fapt nu aveau niciun mag cu ei.

Mi-am întărit simţurile cu o magie simplă, mi-am petrecut mult timp în apropierea creaturilor magice astfel că sunt sensibil la prezenţa lor. Dintre cei rămaşi în buncăr doar cei doi soldaţi de la fort purtau arme de distanţă, arbalete cu diferite tipuri de vârfuri. Cel lăsat în urma de şef avea doar arme albe iar călăuza mea era neînarmată cu excepţia unei baghete paralizatoare dar care nu avea nicio şansă să oprească un demon de calibrul coruganului. De fapt nu sunt sigur că magia mea îl poate opri. O mare parte a artefactelor pe care le purtam de obicei rămăseseră în camera mea din Citadelă, considerasem că eram pe teritoriu prieten. Mai aveam doar câteva cu mine şi acelea defensive.

Aşa că m-am apuc să cotrobăi printre cumpărăturile de dimineaţă. Noroc că am achiziţionat şi ceva arme. Am scos o arbaletă energetică şi o flintă „scuipător”. I-am dat arbaleta călăuzei şi flinta soldatului. Mie personal îmi rămânea un pistol cu energie supracondensata bun pentru cinci descărcări.

Nici nu împărţisem bine armele când o explozie

puternică se auzi de afară. M-am repezit la uşa buncărului şi am văzut un incendiu undeva, printre copaci, pe coasta dealului. Iar sentimentul de pericol a devenit mult mai puternic.

Apoi l-am văzut. Nu bine, doar ca o umbră pe fundalul de verdeaţă dar simţurile mele au completat imaginea. Era invizibil. Şi venea în viteză.

În câteva secunde i-am aşezat în ordine pe soldaţi, cei cu arbaletele în mijloc cu călăuza şi soldatul cu flinta pe flancuri. N-au avut timp să comenteze deoarece mi-am folosit amplificarea magică pentru comandă şi nu i-au putut rezista. Între timp am pregătit o vrajă numai bună pentru astfel de confruntari. A fost o undă magică care s-a prins de demon iluminându-i silueta.

Acum că îl vedeau soldaţii au deschis focul asupra lui. Ceea ce la făcut să se ferească şi astfel să-mi dea mie timp pentru o altă magie. Un urlet ţâşni din pieptul demonlui şi două sfere de foc fură scuipate din membrele ca nişte braţe terminându-se în mici guri de pe umerii săi.

Dar se izbiră de zidul de forţă pe care îl ridicasem în faţa trupei. Ghidul m-a uimit lansând o lance de gheaţă către demon care ajunsese la câteva zeci de paşi.

Era momentul să-l învăţ minte. Folosii întreaga energie dată de artefacte ştiind că este singura şansă înainte ca fiinţa demonică să ne rupă în bucăţi.

„Sabazha”, magia se sparse în aer asemenea unui trăsnet, şi avu efect imediat asupra demonului.

Acesta era încărcat cu magie, vraja de invizibiliatte, protecţiile personale, magia lui înăscută şi multe altele. Şi fu afectat puternic de vraja mea care practic îi întoarse toată magia împotriva lui ca un fel de feed-back magic.

Explozia îl trânti pe demon la pământ în timp ce unda de şoc ne scutură pe toţi.

Dar demonul rămăsese fără protecţie şi greu rănit.

„Trageţiiiii!”

Cu toţii am deschis focul. Săgeţi de arbaletă, pulsuri de energie, proiectile magice, toate izbindu-l în plin pe demon. A cărui piele naturală ca o armură nu putu rezista torentului. Corpul îi fu carbonizat, străpuns de proiectile, distrus până se moleşi şi muri.

Obosit după folosirea atât de multă magie m-am aşezat pe pământ şi m-am relaxat.

După câteva minute un iaht apăru deasupra buncărului, un iaht bine înarmat din care coborâră războinici draguni în armuri de luptă şi înarmaţi cu proiectoare de flux, în spatele lor misticii draguni înconjuraţi de scuturi protectoare şi probabil zeci de vrăji distructive în minte.

Aceştia erau profesionişti.

— Ne pare rău Călătorule că ai fost pus într-o situaţie de pericol; îmi spuse un dragun cu însemn de lider de război; Roa îţi trimite scuzele sale. Avem ordin să te ducem imediat înapoi la Citadelă.

— S-ar putea să mai fie supravieţuitori în pădure

— Îi vor lua ei; gheara dragunului indică glisorul care trecu deasupra noastră

Se întoarse şi începu să dea ordine ostaşilor în timp ce un mistic mă invită să urc la bordul iahtului.

— Sper să aveţi ceva comfortabil în chestia asta; am murmurat în timp ce urcam pe punte; Mor de som.

Era adevărat, folosirea magiei de nivel înalt mă obosea şi aveam nevoie de odihnă.

— Nicio grijă vei ajunge sus imediat; misticul auzise

Şi avu dreptate. Odată ce ne ridicarăm la vârful copacilor iahtul ţâşni ca un fulger către marginea platoului, în câteva minute frână deasupra unui aeroport. Roa aştepta zâmbitor.

Când am ajuns lângă el i-am spus direct:

— Ascultă Roa, Asociaţia voastră are ceva probleme cu securitatea.

Roa zimbi minzeste

— Tu ai vrut să vezi avanposturile.

— Îmi pare rău pentru echipa ta.

— Unii au supravieţuit, ştiau riscurile de când au intrat în Asociaţie – apoi continua mohorât – pe cei mai mulţi îi pierdem în perioada de recrutare şi antrenament. Dar destule despre aceste evenimente nefericite. Să mergem să vizităm Centrul de Comandă

— Nu se poate să facem asta mai târziu. Sunt tare obosit.

— Am ceva pentru oboseală.

Întinse o piatră de restaurare, când am strâns-o în mână se activă şi oboseala trecu ca luată cu mână. Pietrele

de restaurare sunt extrem de eficiente la fel ca şi vrăjile de restaurare returnându-ţi toate forţele.

În următoarele ore Roa mi-a fost ghid prin interiorul Citadelei. Odată trecut prin nişte porţi enorme din neutronium care făceau legătura dintre lumea de afară şi interiorul Centrului de Comandă a Citadelei – psihologia dragunilor le impusese să aibă o singură intrare spre inima fortăreţei, porţile erau păzite de o mulţime de tunuri grele şi draguni înarmaţi până în dinţi.

Aici era spaţiul rezervat pentru trupele de elita ale Asociaţiei. Taberele de antrenament erau în caverne blindate cu pereţi din namocristal artificial pentru a rezista sesiunilor de pregătire. Din loc în loc de-a lungul nesfârşitelor coridoare se aflau ferestre, de fapt panouri virtuale de înaltă fidelitate care mai alunagu sentimentul de claustrofobie.

Centrul de Comandă era o încăpere enormă, pe mai multe niveluri, de formă rotundă în care funcţionau atât echipamentele tehnologice ale Asociaţiei cât şi instrumentele magice. Atenţi la tot ce se întâmplă erau mai mulţi supraveghetori. Rolul lor era de a prelua informaţia de la cei care mânuiau instrumentele şi de a o transmite comandanţilor. Cei mai mulţi dintre ei erau draguni, când l-am întrebat pe Roa de ce mi-a răspuns ca, fiind la început Asociaţia avusese nevoie de resurse pentru a ţine piept celor care au fost deranjaţi de ei şi astfel Daitan îşi adusese dragunii din clanul său pentru a forma corpul principal al forţelor Asociaţiei.

Pe când cercetam sala un dragun îi şopti ceva la urechea lui Roa care vizibil neliniştit s-a scuzat şi sa dus imediat la un pupitru de comunicaţii.

Rămas singur m-am apropiat de harta magică a Citadelei, hartă care plutea asemenea unei holograme

deasupra unui disc de doi metri în diametru. Am atins reprezentarea unuia dintre avanposturile de lângă platou şi imaginea se tulbură reformându-se într-o vedere mult mai detailată a zonei.

Între timp Roa se întorsese şi-mi propuse să-l însoţesc pe una dintre lumile din apropiere unde echipele de cercetare descoperiseră un artifact şi iar acum nu se mai putea lua legătura cu ei. Am acceptat fără să stau pe gânduri.

Trebuie să închei acum deoarece suntem pe picior de plecare dar odată ce mă voi întoarce voi continua descrierea Citadelei Asociaţiei.